

זוהי תופעה חריגה

לחזוטיין: הרמטכ"ל מוכר

כמו רוכב את הסחורה

ששמה מילחמה.

זוהי תופעה שאין כדוגמתה בי מדינה דמוקרטית. ראש המטה הכללי, החייל הראשון במדינה, הולך מבית-ספר לבית-ספר, מכיתה ל-כיתה, כמו רוכל, ומוכר סחורה. הסחורה היא: מילחמה.

נראה כי מניו וגמור עם רפאל איתן לזכות ברבע האחרון, במילי-חמה שלו, בטרם יסיים את הר קאריירה הצבאית. התופעה של רפול, העושה "לוביאנג" למען הר מילחמה, והבא לשדל בפומבי את הציבור והשילטונות להניח לו לפי-לוש ללבנון, היא חריגה לגמרי. שר הביטחון, אריאל שרון, מת-נהג בצורה דומה. מזה כמה חודשים הוא מפציר, משדל, מתחנן, לוחץ,

הרמטכ"ל למכור מילחמה

דוחף, מושך למילחמה בלבנון. השבוע אמרו לו האמריקאים כי ושינגטון (ראה להגו), בלשון שר אינה משתמעת לשתי פנים: "לאוי". אך שרון הוא פוליטיקאי, ומותר לו לנהל תעמולה לדיעותיו הפר-ליטיות, גם כשהן כרוכות בדם וברמעות, בהרס של אוכלוסיה שלמה ובאלפי הרוגים. לא כן הרמטכ"ל. הוא עומד בראשו של צבא עממי, אשר חייליו שייכים לכל המיפלגות ודוגלים בכל הר דיעות. הרמטכ"ל חייב לסמל אחד דות זו. העומדת מעל לחילוקי-הדעות. תחת זאת הוא פועל באר-פן שיטתי, מאז יומו הראשון ב-תפקיד. להרס הקונסנוס העל-מיפלגתי העל-השקפתי של צה"ל. בהטיפו למיבצע צבאי אשר חלק גדול מאוד בציבור פוסל אותו, ושגם מדינאים ניציים כמו יצחק רבין שוללים את תכליתו ויעילותו, מניף רפאל איתן שוב גרון על תשתית זו.

מדיניות

שוריהבר בושינגטון

גם כשעושים דברים מזוכמים, אין מדברים עיניהם, אך פוליטיקאי אינו יכול לשתוק.

פוליטיקאי ישראלי אינו יכול

לשתוק. זהו כלל ידוע. מאז ימי משה דיין, מעבירה אותם תאוות הפירסומת על דעתם. אך לא בכל יום מתיר שר ישראלי את חרצו-בוהלשונו בהר"ל, כפי שעשה שרון השבוע בושינגטון.

הנושא: הסיוע הצבאי של יש-ראל לאיראן.

עצם המישלוחים של ציוד ונשק מישראל לאיראן היה סוד גלוי. עיתונאים אחראים, וביניהם צוות בריטי, חקרו קשרים אלה ופירסמו את הגילויים. היה גם סביר להניח כי האמריקאים נתנו בחשאי את הסכמתם למישלוחים אלה. כמו במקומות רבים אחרים, פועלת כאן ישראל כסוכנת-חשאית של ארצות-הברית, שאינה רוצה לספק נשק לגורם מסויים, כדי שלא להת-לכלך, והמשאירה את העבודה הר מלוכלכת לישראל. היה כדאי ל-אמריקה להשאיר דלת פתוחה ל-איראן, באמצעות ישראל, בעודה תומכת בעצמה בעיראק.

אולם כלל-ברזל הוא בי אין מדינה מודה לעולם בגלוי בניהול מישק מלוכלך כזה. יש הבדל עצום בין ידיעת הדברים, כשהם בגדר שמועות או גילויים בלתי-מאשרים, ובין הצהרה עליהם בפומבי.

רמו עבה כעץ.

הבחנות דקות כאלה אינן ידועות לאיראן שרון. הוא הגיע לאמריקה בלוויית היועץ החדש שלו לפירסומת, העיתונאי אורי דן, והוא ראה בעניין האי-ראני טוב למכונת-הפירסום. הוא גילה את הדברים, וקצר מייד סנסציה גדולה - וגם סערה של זעם בחוגי הממשלה האמריקאית, שפניה הולבנו ברבים.

שרון הסתבך מייד בשורה של סתירות, אשר העיתונאים התוק-פניים בארצות-הברית עטו עליהן בחדווה. בין השאר אמר כי ישראל צריכה לעזור לאיראן כדי לחסום את עיראק המסוכנת, ושבסך-הכל נשלחו כמות קטנות של ציוד.

זהו דבר והיפוכו. אם צריכים לעזור לאיראן, משיקולים של אינ-טרס ישראל, לא היה שום הגיון בהגבלת הכמות, ואם הגובלו הכמות, נובע מכך שזהו עסק שלילי, שנעשה מטעמים של רדי-פתיצע בלבד.

לא זה בלבד ששרון הביך ב-גילוייו את האית-אללה רוח-אללה רומיני ואגשיו, המקללים את יש-ראל בפומבי וששעמים ביום, אלא שהוא גם השמיע רמו עבה כעץ. הוא אמר כי כדאי לשמור על הקשרים עם הצבא האיראני, מפני שבבוא היום הצבא הזה "יחזור לטהראן". משמע: יחולל הפיכה לטובת ישראל והערב.

מבחינת מעשית, זוהי הנחה מפקקת ביותר, אך אזה כללל היה סיכוי לכך, הרי גילוייו של שרון על הקשרים הסמויים בין הגנרלים האיראניים ובין האוייב הצינוני, שמטרם לחולל הפיכה נגד חומיני, בוודאי לא עזרו להם.

מכובל שחור. האמריקאים היו נבוכים. המרחב דומה עתה לחנות-חריגיה. ארצות-הברית תומכת ב-עיראק, ששינתה בארבע השנים האחרונות את מדיניותה בפועל והתרחקה מעמדה קיצונית. בוועי-דת-בבנדאד של נובמבר 1978 דובר כימעט בגלוי על שלום עם יש-ראל. מדיניות הערביות המתונות - סודיה, נסיכויות-הימפרץ, יר-דן ומצריים - תומכות בעיראק.

כיום רואים הכל בעיראק את המחסום האחרון מפני הצפת הר מרחב על-ידי המבול השחור של החומיניזם הקנאי-דת, המשרת בעקיפין גם את ברית-המועצות. הופעתו של אריאל שרון ב-חנות-הרטינה זו דומה לזו של השור האדגתי.

עיתונאי ברזיני "העתיק ממני"

ח"כ רובינשטיין "עזרתי לו"

מיומנו עולה שידן היה פטפטן, שהתקשה להגיע לכלל החלטה, וזה מצא-יחן בעיני רובינשטיין. אך הספר היה מאוץ, ואף-אחד לא יוצא נקי, כולל רובינשטיין.

מעשה חמור. ביום השלישי האחרון תפס אותי רובינשטיין בכנסת ואמר לי: "הצלחנו להוציא את הספר. הוא ייצא ביחד עם הספר שלך בשבוע-הספר". עד לאותו רגע לא ידעתי שהספר אמור להופיע באותו זמן.

ואז המשיך רובינשטיין: "בסיפרי יופיעו חלקים מיומנו של נחמן אוריאל". נדהמתי. היומן הוא בלעדי, ואמור להופיע רק בסיפרנו המשותף, ואם רובינשטיין מפרסם מזה משהו, הרי שהוא לקח זאת מכתב-היד שמסרתי לו בתמימות.

שאלתי אותו איך הוא מעז לעשות דבר שכזה, והוא ענה לי שאני הירשתי לו. אמרתי לו שזה לא יתכן וכך לא היה. אוריאל עצמו בוודאי לא נשאל משום שהוא נמצא כבר שנתיים בארצות-הברית.

כשמעתי זאת שיגרתי מייד מיברק לדב יודקובסקי, כי הספר של רובינשטיין מופיע בהוצאת ידיעות אחרונות והעמדתו אותו על חומרת המעשה. עד היום לא קיבלת תשובה.

עד כאן דבריו של ברזיני הפרופסור למישפטים, שעוב מישרה באוני-ברסיטת תל-אביב ונכנס לקלחת הפוליטית כדי לתרום לטיהור החיים הציבוריים, טוען בחוקר שמה שעשה עשה באשור.

סיפר רובינשטיין:

התחלתי לכתוב את סיפרי בחודש דצמבר האחרון. אמנן ידע על כך. אולי זה מיקרה בלבד ששני הספרים יוצאים עכשיו, ואולי לא, וזה נעשה לקראת שבוע-הספר. שני הספרים משלימים זה את זה.

השתמשתי בשני קטעים קצרים של אוריאל לי באישורו של ברזיני, ואני אפילו מודה לו על-יך בהקדמה לסיפרי. מתוך 350 עמודים בניסיון פוליטי מסויים, חצי עמוד בלבד מוקדש לשני הקטעים מהיומן, והוא אפס קצהו וחלק זעיר ממה שאני נתתי לו.

שירתך פעולה. קראתי את הסיטה של אמנן, אך מגוחך לטעון שהעתיקתי ממנו. אני עזרתי לו במשך כתיבת הספר. נתתי לו מיסמכים אישיים מיכתבים וסיפורים וחומר בלעדי אחר שיכול היה לבוא רק ממני. אנו שיתפנו פעולה.

אחרי שנוכחתי לדעת שהוא לא מצליח למצוא מ"ל, שנה וחצי אחרי שהוא סיים לכתוב את הספר, ניסיתי להתערב אצל מ"לים שיוציאו את הספר. כשראתי שהספר של אמנן, שבו יש הר חלק גדול, עלול לא להתפרסם, היה חבל לי שלא ישאר זכר לפרשה והחלטתי לכתוב ספר אישי שלי שמתחיל בשנת 1974 ומסתיים היום.

עד כאן דבריו של רובינשטיין. ד"ש מתה עוד בכנסת הקודמת. כיום יש מימד אשכנזי לבידיקת הגורמים שהביאו ל-עלייתה ולנפילתה לאור הדיבורים על הקמת מרכז ליברלי חדש, או פירוק המערך והפיכת העבודה למפא"י האקטיביסטית. דמויות שנקי שרו כך או אחרת לדי"ש מוזכרות שוב כיום. פרשת ברזיני-רובינשטיין היא ההוכחה הר טובה ביותר לכך, שכדי להבין את ההווה יש לחזור ולפשפש בעבר.

כאורה היה זה צירוף מיקרים מוזר. ערב שבוע-הספר הופיעו ברומנית, שני ספרים העוסקים בעלייתו ונפילתה של ד"ש. האחד, תחת שם זה, נכתב על-ידי עיתונאי הארץ אמנן ברזיני ואחד מעסקני קבוצת יגאל ידן לשעבר, המ"ל נחמן אוריאל. ואליו השני, ניסיון פוליטי מסויים, נכתב על-ידי ח"כ שינוי אמנן רובינשטיין, מס' 2 בד"ש המקורית.

אך הכתב המוכשר לענייני מיפלגות של הארץ טוען שסיפרו של רובינשטיין נכתב

הקרב על הקבר

אחרי שח"כ שינוי ראה את כתב-היד של ברזיני, ואם לא די בזה, מכיל סיפרו של הח"כ קטעים שגלגלו, ללא רשות, מיומנו של אוריאל, שותפו לכתובה של ברזיני.

סיפר ברזיני:

הספר שכתבתי עם נחמן אוריאל היה מוכן כבר לפני הבחירות, אך העיתוי לפירסומו או לא התאים. ד"ש היתה קאריקטורה ולא היה עניין לעסוק בה.

בסוף שנת 1981 ביקש ממני אמנן רוביני-שטיין, עשרות פעמים, שאראה לו את כתב-היד. ברוב תמימותי הראיתי לו אותו, והחומר היה אצלו כמה שבועות.

בתחילת השנה הזו שקע אבק הבחירות, ואז התחילו לראות הכל בצורה שונה. גם פרשת ד"ש עוררה התעניינות. בינואר הת-חלתי לעבוד על הוצאת הספר לאור, מתוך ידיעה שהוא יופיע בתוך ארבעה עד המישה חודשים.

בחודש פברואר סיפרתי על-יך לרוביני-שטיין, הוא אמר לי שהוא כותב אטוביור גרפיה, ושסיפרו יופיע בתקופה אחרת. וחסיה, ששינתה את מדיניותה בפועל והתרחקה מעמדה קיצונית. בוועי-דת-בבנדאד של נובמבר 1978 דובר כימעט בגלוי על שלום עם יש-ראל. מדיניות הערביות המתונות - סודיה, נסיכויות-הימפרץ, יר-דן ומצריים - תומכות בעיראק.